

[Else-Merete Ross.]

handling af det foreliggende lovforslag; jeg glæder mig til udvalgsbehandlingen.

Herluf Rasmussen: Da jeg gennemgik den skriftlige fremsættelse af forslaget til lov om partsøffentlighed i forvaltningen og nåede ordene:

„Lovforslaget er et led i de senere års bestræbelser på at betrygge borgernes retsstilling i deres forhold til forvaltningen“;

strefjede mit blik ved et mærkeligt træf nogle linjer i et tidsskrift, hvorfra jeg beder om tilladelse til et kort citat; det var et eksemplar af Frit Danmark, og det var nr. 12, årgang 22, fra marts 1964, side 4. Her hed det ordret:

„En journalist var i embeds medfør blevet præsenteret for et medlem af en fremmed ambassade. De kom senere sammen selskabeligt nogle gange. En dag blev journalisten anmodet om at komme til afhøring i afdeling E.

Her blev hele hans samvær med ud-lændingen gennemgået. De var blevet skygget hver gang.

Nogen tid efter blev journalisten igen tilkaldt, og kriminalassistenten meddelte ham:

— Jeg har bedt Dem komme for at sige Dem, at statsadvokaten har frafaldet tiltale.

Hvortil journalisten kun måbende kunne udbryde:

— For hva'?"

På det tidspunkt, da den her refererede samtale fandt sted, var der endnu ikke fremsat forslag til lov om partsøffentlighed i forvaltningen, så den veltjente tjenestemand nøjedes med at lade tavsheden råde.

Kort sagt: jeg tror ikke, at man skal vente sig det helt store af den lov, der kommer her. Den vil kun beskæftige sig med det, jeg vil kalde for ufarlige områder — selv om jeg villigt erkender, at også på disse områder kan der være behov for lidt mere åbenhed — og den højtærede minister vil sikkert give mig ret i, at § 1 i det fremsatte lovforslag, hvori man så storladent meddeler, at

„Ansøgere, klagere og andre parter i en sag, der behandles i eller er afgjort af den offentlige forvaltning, kan forlange at

blive gjort bekendt med sagens dokumenter“;

også har sin begrænsning. Ellers skal ordene „den offentlige forvaltning“ fortolkes meget vidt. Nej, fortolkningen er snæver eller bliver i hvert tilfælde indsnævret ganske betydeligt gennem § 2, hvor det udtrykkeligt siges:

„Bestemmelsen i § 1 gælder ikke, hvis partens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser.“

Hvem er det så, der skal bedømme, om der foreligger afgørende hensyn til offentlige eller private interesser? Ja, hvis man skal stole på lovforslagets § 9, hvori det hedder:

„Spørgsmål om meddelelse af oplysninger efter denne lov afgøres af den myndighed, som i øvrigt har afgørelsen af den pågældende sag“;

så er det de selvsamme mennesker, mod hvem der eventuelt kan rettes anklage for forsømmelighed eller protektionisme eller hvad ved jeg. Der findes ingen bestemmelse om anke af forvaltningens afgørelser om udlevering af dokumenter til gennemsyn. Naturligvis må det erkendes, at det ikke forhindrer, at den, der har fået afslag på en begøring om at se akterne i en sag ham vedrørende, kan gå til domstolene. Men det har vist ikke den helt store værdi, hvilket jo også understreges i betænkningen, hvor det siges, at man antager, at domstolene vil vise nogen tilbageholdenhed med hensyn til underkendelse af afgørelser på områder, hvor domstolene efter sagens karakter må være mindre egnede til at træffe afgørelser end de pågældende forvaltningsmyndigheder.

Dette med ankenævnet har jo optaget kommissionen en hel del. På et givet tidspunkt var man endog inde på tanken om at indføje en særlig paragraf indeholdende regler om oprettelse af et ankenævn. Denne paragraf skal efter sigende have mødt megen modstand fra justitsministeriets lovkontor; jeg ved ikke, om modstanden har været af rent teknisk art, eller om kritikken har sit udgangspunkt i justitsministerens og dermed regeringens hele indstilling til spørgsmålet om ankenævn.